et defacto illam producat extra cā subtm: q.a nec fōa aqua pendet essentialr a subto eductiōis, nec qntitas pendet essentialr actua subto inhesionis.

Resp. 3.o de tato neg.e probr facile q.a nā

cāt totum se ipsa, et comunicando suam effciām ipsi toti: atq. Deus

n aliter concurrit ad istam compositioēm, qm effective producendo qm

nāin componentem: q.o n pōt sine nā causare istud totum aliq.

causaret totum sine pte ipsius qd tn implicat, q.a implicat

ēe totum et n constare suis partibus essentialibus.

Ista 4.a Deus causare pōt se solo

id qd causat cum cā 2.a fōali? Resp. neg.e Si n intelligatur de fōa, q.a licet sit ut qd nā passionis, qua mediante fōa cāt totum

cum fōa nā totius sit cā gradū malis, ut dicendum ē de illa

atq de nā q.a suam passionem, qua cāt unionem suam partiale

ut qd. Si intelligatur de cāa unione qutenus diuin pōt effcit

q. s. mediante q fōa ē simpliciter cā totius. Resp. et neg.e q.a

ista unio, q se hēt ex pte fōe unit fōam ut subtm nād ut tīe,

ē nēs ipsius fōe aequin essentialr ab illa pendet: q.o a Deo se

solo effci negt. Si tanē intelligatur de effci ut qd. s. de tato.

ob Resp. neg.e qd rōem asignatam de nā nā totius.

Ista 5.a Deus pōt causare

fōalr extrinsica, seu exemplaritare se solo, qd intrinsice

149

extrinsice, seu exemplarisat cum cā finali extrinsica, et cum cā explari creatis. Probatur neg.º de proc. effūs, quia proc. effus specificatur ab istis ciis et a Deo sit, quatenus cum illis concurrit: ergo neqt specificari a solo Deo. Probo consequentiam quia idem effus non pōt sumere spēm a duabus ciis adaequatis specificantibus: ergo effus qui specificatur a ciis 2.is, et a Deo sit, neqt iterum specificari a Deo solo. quaelibet n. variatio in explari posita necº variatur explatum, ut pāt in sculpta, neqt n. idem esse sit, si alter aliquantulum variatur.

Arguo tr. contra doctrinam traditam in oībus his q[uaestio]nibus. Deus est cā totalis omnis effus qui ab ipso Deo, et quali-bet cā 2.a causatur: atq una cā ex duabus totalibus pōt se so-la causare effm, qui ab utraq cā totali causatur: ergo Deus pot-erit producere se solo effm, quem cum quālibet cā 2.a causabat sine talis effus sit ut qui sine ut qd, ut totum argm medullitus resolvatur. Oportet ut illum exponere doctrinam de cā totali, id quod exse-quemur cap. sequenti.

Caput 2.m

Utrum Deus se solo efficit quod faciebat cum cā 2.a id efficiat per aliam actionem

Ut hoc quaestio enucleatius exponatur sciendum primus est quod pacto

Deus sit causa totalis in effectibus quos producit, ad quod explandum
non sit quaestio 1a. an sit causa totalis? Resp. ex communi proemium causa to-
talis est illa quae in suo ordine sufficiens est ad productionem effectus et
totam adhibet causalitatem sui generis ad effectum, sive aliquid habeat
concursum alterius sive non. Ita sumitur ex Suarez. Rubio. et Fa-
sitado. quos citavimus q. 3. cap. 3. initio. Et tamen diligenter advertan-
dum descriptionem competere causae totali totaliter: non autem causae totali non to-
taliter. Oportet igitur distinguere duplicem causam totalem alteram
quae sit totalis totaliter. alteram quae sit totalis non totaliter, et hanc
2am. causam totalem non totaliter sic possumus describere. Est illa a qua
effectus totus pendet, sed non totaliter. Vnde v.g. foetus equi generati
pendet totus a causa equi generantis, ut causa principali, sed non tota-
liter, quia etiam pendet a Deo, ut causa efficiente universali, et a causa acci-
dentali et generantis, ut causa parti[al]i instrumentali.

Respondebis igitur quod pacto Deus sit causa
totalis, quia efficiens est. Resp. in effectum, quos se solo producit v.g.
Angelorum, esse causam totalem totaliter: in tamen eorundem esset causa tota-
lis, et non totaliter si ad Angelos creandos assumeret aliquid creaturam
instrumentum tunc non haberet angelus pendere et ab illo instrumento, ergo
tamen non esset totus et totaliter a Deo; sed totus a Deo, et totus ab illo
instrumento et totaliter ab utroque. Vnde in omnium effectuum, quos producit
cum causa 2a. effectiva est de facto Deus causa totalis non tota-
liter. Et in illorum effectuum, quos producere potest se solo, quales sunt
effectus ut sic, causa potest Deus causa totalis, et non totaliter. Vnde illorum

150

quia non pot se solo producere, quales sunt effus ut q a pot Deus
ee cā totalis totalr, sed tn cā totalis et n totalr. Eod mō ph-
ylosophandum aiunt de Deo per ram ad alias cās finalem, natem
pertem etts.

Q. la 2a an Deus qt. Deus est cā totalis
totalr rei effus, aliis vero cā totalis et n totalr, qo subtiq=
curebat cum cā 2a causaret effum eadem omnino actione an alia
R. declaratr qm Deus se solo produceret fram natem subiecti
sine scursu mae: et fram accidentalem sine scursu subti, idef-
ficeret per eand actionem per qm antea cum mā et subto causabat
Probandum 1o dubium n ee actionem ee diversam ro ab illa
1a qa 1a pendebat effectr et a Deo et aca 2a effectiva, seu
nali: at ista 2a actio a Deo tn pendet. Probandum 2o
n pe Deum sservare fram natem sine mā eadt omnino acti-
oe, ut diximus pe sservare mām sine fra per eand omnino actio-
em, qua sub fra illam sservabat, qa actio qua Deus mām sser-
vabat erat creativa, aequivalens independens a fra: actio vero qua Deus
sservat fram et eductiva, aequivalens dependens a mā effectr, cum sine
illa n pot a Deo sservari atq ex dictis pat qd dicendum sit
ad argm positum in fine capitis pcedentis.

Qo igitr an Deus iste scursus debeat
ee maior, seu valentior. R. 1o affo probabitr Suarius

·2·

disp. 16 sessione 1a nō 9. d. disp. 22. sect. 4. nō 9. Poli-
na in concordia q. 14. art. 13. § ordietis intelligitur. Conimbri. lib-
generatione 4. q. 7. art. 3.. Furtado disp. 10. physic. sect. 3. nō
22. Multis omnibus id probant recentiores, quoniam unica sic ostendo

Deus quando concurrebat cum causa 2a ad hunc effectum, concurrebat ut causa
uelis totalis non totaliter: quoniam concurrebat per concursum non ualentem
conservare existentiam actualem effectus, ita ut effectus maneret pendens a Deo
totus et totaliter: atque nō quando se solo concurrit, concurrit per actio-
nem et concursum ualentem conservare existentiam actualem effectus, ita ut effectus
totus et totaliter a Deo solo dependeat: quoniam hic concursus est ualen-
tior 1o.

Et quod argumentum ostendit probat concursum non ei-
usdem nō, qui antea dabatur; probat et debere esse diuisum a Deo, qui
antea dabatur si sumamus illum, qui antea dabatur sub illa conditi-
one, et redaplicatione, prout erat a Deo: sic non non erat concursus cau-
totalis totaliter: at si concursus consideretur prout dabatur a parte rei,
cum ille concursus Dei, qui antea dabatur, non distinguebatur a concur-
su causae 2ae, sequitur plane illum concursum, qui erat a Deo esse su-
fficientem a parte rei, ut daret esse effectui, qui penderet totus et tota-
liter a Deo. Unde,

Respondeo 2o concursum esse eiusdem efficacita-
tis cum illo qui a parte rei antea dabatur: ac proinde esse eiusdem effica-
citatis cum illo qui a Deo antea conferebatur, qui a parte rei totus a Deo

151

ɔfluebat. Pbo 1°. q.a hic ɔcursus q. VG Deus se solo dat ad calorē, quem pduxit in aquam p eductionem n. efficaciꝭ, qd antea ɔcursus Dei, qat erat agens rei, n. cstaret: g.o n. indiget maiorē efficacitate ad id cstandum ōtra ē agens. Pbo aīs ɔcursus Dei q. antea dabatur agenti ei ɔferebat effm ēē totum ɔ totalr; sed ɔcursus q. nō datur id ipsum tantum cstat scitꝫ effm ēē totum ɔ totalr: g.o hic ɔcursus n. cstat aliqd qd antea Dei ɔcursus ɔ cstaret.

2.° si daretr rāo, ob qm ɔcursus iste deberet ēē efficatior, ex eo ēēt q.a nō ab una tm ca, ante aduabus ɔferebatr: sed hæc rāo nulla ē: g.o n. ex eo ɔcursus erit efficatior. Pbo Min. q.a ɔcursus antea n. ɔferebatr rā ab una tm cā totali totalr, q. ɔflebatr a Deo ɔ agē 2a: g.o in illa rāe passum supponitr, qd antea adualus āīs ille ɔcursus pcedeat.

3.° ista maior efficatia n. ēēt ab aliqua intensiōē, extensiōē graduali, supponimus n. effm ēē in cad intensione ɔ extensione: g.o ēēt maior intensio effectꝭ. s. maior pfectio: atq n. datur, un. desumatr ista maior pfectiō: g.o ɔcursus n. ē efficatior: maior ɔceditr ab adversarijs. Pbo Min. si daretr ex q. desumeretr ēēt ex maiori dependentia a Deo, ɔ ex minori dependentia a creatura VG ab igne: atq inde neqt maior

effectio desumi: g.o n. datr in dependr. Maior concedit ab
illis qui aposteriori tenent omnino. Pro min. n. e efficatior concursus, quo
Deus se solo producit Angelum Michaelem, quam est concursus, quo
ut Angelum produceret simul cum alio Angelo qui assumeret, ut instrum
ad illam creationem: q. s. n. dicat indigere Deum maiori virtu:
te, ut se solo Angelum producat, quam ut illum producat concurrendo
ad istam productionem aliquo ut instrumento): atque iste concursus esset magis in:
dependens a Deo antea, cum ab illo sol. penderet, et minus dependens
a creatura, cum ab illa n. penderet: et non esset minus dependentia
Deo, g.a n. a Deo solo, et magis independens a creatura qua ab ea
sol. penderet: g.o ex maiori dependentia a Deo, et ex minori, seu ex:
n. dependentia a creatura, n. colligitur in illa actione maior perfectio

4.o n. e perfectior seu nobilior concursus, quo
unum luminosum ut octo producit lucem ut octo se solo, quam ille
quo idem luminosum simul cum alio luminoso ut octo cum quo penet:
retur produceret lucem ut octo: g.o sicut n. erit nobilior concursus
a Deo solo, quam concursus a Deo et causa 2.a simul. Pro omnis n. arguit
maiorem nobilitatem dependentia ab una sola causa creata tota:
li et totalitr, quam a duabus creatis confluentibus unicamente simul
causam totalem totalitr: sed lux in 1.o euentu pendet ab uno
luminoso, ut ab una causa totali, et totalitr: in 2.o euentu a duobus
luminosis, ut ab una causa totali, et totalitr etiam: g.o n. magis pendet
in 2.o, quam in 1.o: nec e magis independens in 1.o, quam in 2.o. Pro

152

rio istem a paritate rōis, q.a Deus ӡcurrens se solo ē una cā totalis totalr, ӡcurrens cum cā 2.a cum illa ӡflat unam cām totalem totalr: g.o effūs n.o minus pendens ē in 1.o qm in 2.o euentu.

5.o ӡcursus, qo Deus pduceret se solo calorem in aqua, n.o ēēt efficacior ӡcursu, q Deus pduceret calorem extra subiectum sit cum lapide Vg. quem assumeret, ut instrum ad id efficiendum: d tn ille prior ӡcursus magis, ē sat n.o minus penderet a Deo, d minus, ē sat n.o magis penderet a cā 2.a, qm hic posterior ӡcursus: g.o ex maiori dependentia a Deo d ex minori dependentia a cā 2.a n.o arguitr efficatior ӡcursus. Maior uidetr clara. Pbo Min. q.a ille prior ӡcursus penderet a solo Deo, qtenus actio erat d identice tn penderet a cā 2.a mati, qtenus subiectu ēē uidetr cum passione. et iste 2.us ӡcursus d posterior penderet a Deo, d a cā 2.a instrutali n.o sat identice, sed fortr, qtenus actio ēēt: g.o prior ille ӡcursus magis ē sat n.o minus penderet a Deo qm iste posterior. Itia 1.a ē optima.

6.o ex eo iste ӡcursus q a Deo solo ēēt ēēt efficatior illo, q a Deo sit cum cā 2.a elicitabatr, q.a pr ӡcursum a solo solo fluentem efficere aliqd, qd efficere ase n.o pōet pr ӡcursum ase d a cā 2.a manantem Vg pducere

fràm natem extra mām: sed hęc rão nulla ē: q. intentio
maior traditur ab adversariis. Probatur. per eand. rō. actionem pōt
Deus efficere aliqd qd. antea efficere n. pōt adhibito tm actu
voltatis ipsius Dei: q. iter adhibito tm actu divinę voltatis
poterit Deus per eand actioem equalem inefficacia, seu efficā effi-
cere aliqd, q antea n. pōt efficere. Probo ãns per eand rō actioē
q rō n. ē penetrativa corporis B. cum corpore C. adhibi-
to tm actu voltatis divinę, q velit concurrere cum pōa neti-
va corporis B., ut possit penetrare corpus B. et spatium re-
lictum a corpore C., manet actio penetrativa et productiva unius
ubi in spatio in q antea illud producere n. poterat: q. per
eand rō actioem pōt Deus adhibito tm actu divinę
voltatis efficere aliqd, qd antea n. pōt, aliis traditis ab ad-
versariis.

ti Ultimo n. ē efficacior actio conserva-
frigus tiva caloris ut octo in uno subiecto habente (ut) ut octo, qm actio
conservativa caloris ut octo in uno subiecto n. habente frigus aliqd: q.
iter n. erit efficacior actio conservativa fīē nutis sine mā, qm act-
io conservativa fīē nutis cum mā. Ratio ē bona n. n. minus re-
pugnat conservare calorem ut octo, cum frigore ut octo, in eod subto,
qm conservare fram natem sine mā. Probo ãns per eand omnino
actio n. ē efficacior se ipsa in uno atq alio tempore: sed ead rō
actio pōt illum calorem conservare, si Deus velit conservare conc-
ursum n. debitum cōe conservantis calorem, qn ex alia pte intes-

dicitur frigus, quod cum cum quando Deus etiam conservat, per concursum non
debitum ipsi calori. Sed non potest eadem actio eundem calorem conservare, si
Deus continuare voluerit et praestare concursus non debitos: ergo non est effi-
cacior actio conservativa caloris satis.

Resp. supposita opinione initio proposita

sed probat concursum debere esse diversum, et efficaciorem illo qui antea
dabatur, si consideretur non prout est a parte rei, sed tantum secundum unam formalitatem
scilicet prout praecise venit a Deo, quod libenter concedimus. Ceterum inde
nihil infertur contra nostram conclusionem asserentem concursum in 2° eventu
non debere esse efficaciorem, quam in 1° prout dabatur a parte rei. Sed
tamen arg.a pro hac opinione propono et expono.

Primum. Sit concursus creativus quo Deus se so-
lo produceret formam equi extra materiam supplere causalitatem ipsius
materiae quoad formam; concursus eductivus quo cum causa 2a v.g. equo ge-
nerante produceret eandem formam in materiam non suppleret causalitatem
materiae quoad formam: ergo ille foret efficacior isto. Probo ant., quia quando forma
equi est extra materiam non concurrit materia, ad dandum illi esse per cau-
salitatem: ergo concursus qui tunc datur esse fit supplet concursum materiae
quoad formam; dum quando forma equi est in materia de facto datur concursus
materiae quoad formam: ergo non supplet. Probo nunc etiam quia concursus
qui supplet id quod alter non supplet, est efficacior illo: ergo concursus

creatiuus ē efficacior eductiuo.

Respondeo argm. supponere falsum in eo qd aserat concursum creatiuum supplere causalitatem mātis; n. n. in tali euentu suppletr talis causalitas fōā in eo statu in q. n. indigat tali causalitate, unde multo minus indigebit alij supplente talem causalitatem. Probr. q.a si actio creatiua suppleret causalitatem mātem deberet sal. ingenere reddere fōm dependentem aīā ut susistentia diuā supplens susistentiam humanam reddit nām humanam susistentem, seu independentem, ab alio ut actio q.a suplet susistentiam humanam q. redderet nām susistentem et independentem ab alio ut actio: atq absurdum ē conuenire edositimo et deuorandum asserere creatiōm reddere, fōm sequi dependentem aīā, cum ipsa actio aīā nullo mō dependeat: ig.a actio creatiua n. suplet causalitatem mō.; et sic corruit tatum argm. q. maxime nixa uidebatur opinio nostra opposita.

Qm. actio creatiua n. indiget concomitantia causalitatis mō q.a fōm mātem ut ipsam fōm educat: q.a actio eductiua ē minus efficax, qm sit actio creatiua. Probo; etiam actio eductiua indiget concomitansia causalitatis mō, ut det ie. fōā: actio creatiua n. indiget ista concomitansia: atq ex talis indigentia colligitr minor eficasitas: q.a actio eductiua ē minus eficax, et qd inde seqtr actio creatiua erit magis eficax.

Respondeo concesso ānte negando ōtiam

151

ad illius. probatione concessa Mai et neg. Min. cujus falsitas in-
terpis manifestatur. Instantia 1a. est in divinis productio
Verbi a Patre non indiget concomitantia alterius principii
etiam inadequati, siquidem Pater est totale et totaliter principium Ver-
bi: productio Spiritus Sancti a Patre indiget concomitantia alterius
inadequati principii, nempe Verbi: licet non Pater sit totale princi-
pium Spiritus Sancti, non est tamen totale totaliter, sed constituat unum p-
rincipium totale totaliter cum Verbo: ergo ipse productio Spiritus
Sancti s. spiratio activa tota sit a Patre et tota sit a Filio, et pote
quia est unica, tamen non est totale a Patre solo, nec totaliter a Filio so-
lo, sed tota et totaliter ab utroque sit: et tamen nemo Theologus
affirmabit nobiliorem, seu efficaciorem esse productionem Verbi a Pa-
tre, quam spirationem activam Spiritus Sancti ab eodem Patre, quae postulat
Verbum ut principium totale non totaliter: ergo licet haec productio pos-
tulet concomitantiam alterius, eo nempe modo quo non postulat cre-
atio non erit hoc nobilior seu efficacior quam illa, si tamen sit ejusdem
nobilitatis ut supponimus.

Instantia 2a. est in humanis actio
creativa modo in opinione asserente formam esse illius causam, pendet
ut a concomitante a causalitate ipsius formae ergo Min.: et tamen est
in ista opinione actio creativa potest perseverare sine illo concursu
formae, si divinitus materia formam exuat, ut diximus q. 10. cap. 6.: ergo
indigentia concomitantiae alterius causalitatis non arguit Min.
efficaciam siquidem eadem actio potest conferre esse modo sine concomitantia

fidei, q antea debat illi esse cum comitantia fidei.

3m. ista actio qua Deus producit nunc sine causalitate fidei facit aliquem effectum quem non poterat praestare, qua materiam sub fide producebat: ergo habet maiorem vim ad id praestandum: sed non apparet unde oriatur ista maior vis, seu efficacia: ergo oritur ex eo quod ipsa actio sit efficacior seu valitior, atqui non potest esse vt. Rs. iccirco ante distinguendo 1m. consequens habet maiorem vim praesuppositive concedo istam: inclusive nego istam: dein nego min., et explico rem ipsam.

Dico 1m. Idem est actionem illam a solo Deo elicitam esse maioris efficacitatis, siquidem effectum edit quem antea efficere non valebat: et cum ista efficacia non sit in ipsa actione inclusive i. non includatur in essentia ipsius actionis ut dixi, superest explicandum unde oriatur ista maior vis, seu maior efficacia? Rs. igitur istam maiorem efficaciam oriri ex actu divinae voluntatis, qui praesupponitur isti actioni, quatenus ista apponi debet hunc effectum, et ideo dicimus istam actionem habere maiorem efficaciam praesuppositive i. ex actu praesupposito divinae voluntatis.

Ex dicto nodus dissolvitur. Dupliciter consideratur divinus concursus scilicet in actu 1o., et in actu 2o: in actu 2o est actio externa creata, qua Deus producit aliquem effectum vel actio creativa qua creat materiam 1am. concursus

155

in actu 1º. e actus diviã voltatis, q Deus vult dicere
illam actioem externam acommodate ad nãm rerum, seu
ad nãm tii producendi p actioem, illg q Deus vt dicere il=
lam creaoem nid acommodando se nã ipsius nid: d on
hinc e qd existente hoc ocursu in actu 1º. n pot ista
creaõ oservare nãm sine fiã, qª nõ sm nã sud leges p=
cedat a fiã in opinione pbabili sm aliqs ut oeã, in nostra
ut oõdioe, aeqin p ocursum datum sm nã sud leges,
n pot oservari nã in tali statu, d n in alio, q ipsi nid
n sit natis, ut n e oe sine fiã.

At posito et indivia voltate alio
ocursu in actu 1º. idest alio voltatis actu, q Deus ve=
lit otinuare illum ocursum in actu 2º. idest illam cr=
eaoem tempore n debito, nec acommodate ad nãm ipsius nid
, pot illa met creaõ ex vi illius actus voltatis diviã, qd
Deus vult otinuare illum ocursum, dare ee nid, qn ista
pendeat a fiã, aeqin diceretr tunc iste met ocursus, qante=
a erat inefficax, ad oservandam nãm sine fiã, nõ efficax a=
d illam oservandam habebit qª maiorem efficaciam p supposi=
tione ex vi actus p suppositi diviã voltatis, qantea n oti=
gebatr. Eodem mõ philosophandum censeo de actiõe oservativa
caloris ut octo in subto frigido ut 6. Et de actiõe

penetratiua, seu locatiua unius corporis in spatio ab
alio corpore occupato

Arg.m contra istam doctrinam. Ex hac doctrina

sequitur posse Deum per eandem actionem, qua cum igne produce-
rat calorem in aquam, produceret se solo eundem calorem in a-
quam: atque hoc negamus: ergo ista doctrina implicat. Probo sequelam
tam ex eo illa creatio modi seu illa productio caloris, seu
illa actio penetratiua redditur efficax ad faciendum effectum
quem antea efficere non poterat, quia supponitur in diuina volunta-
te alter diuinus concursus in actu 1.o quod Deus vult ut
per illa actio sit efficiat quod sine illa voluntate Dei efficere non
poterat: atque etiam Deus potest velle ut ille concursus in actu
2.o (qui antea pendebat a se et a causa 2.a) ex vi alterius
decreti sui diuinae voluntatis, postea pendeat ex se solo ex
vi alterius decreti: ergo poterit per eandem actionem non producere
calorem se solo.

R. negando sequelam ad illius probationem

concedo Maior. nego Minor. Implicat enim Deum velle esse id quod esse
implicat; implicat autem quod maneat eadem actio sine eadem de-
pendentia quam semel habuit a causa 2.a, cuius fuit dependentia,
quia aliquid esset et non esset eadem ut patet, quod non sequitur ex nostra
doctrina, ex eo enim quod Deus velit ut una actio quae natura de-
bebat seruare, concomitetur, ex eo quod destruatur aliquid quod

concomitanter physice postulabat, non sequitur quod ista actio destruatur.

Sum. ista doctrina de maiori efficacitate compositiva solum est una de actione cui respondet duplex decretum in voluntate divina, ut patet quarum 1° Deus vult uti illa actione x^a non leges, 2°, quod vult uti eadem actione praeter leges non: atque dantur aliae actiones, quibus non respondent illa duo decreta: ergo hae erunt efficaciores in se ipsis, et non compositivae. Probo min. actioni, qua Deus produceret se solo calorem extra subiectum cuius respondet in divina voluntate concursus praeparatus sed unicum decretum: sed ista actio est efficatior, quam sit illa, qua Deus et ignis producebant eundem calorem in subiecto, cum efficiat quod haec efficere non poterat: ergo est efficatior in se ipsa: et tamen non illi respondet duplex decretum ut patet: ergo datur aliqua actio quae sit efficacior altera, cui non correspondeat duplex decretum.

Resp. distinguendo Maiorem: concedendo si procedat de entitativa efficacitate quam recipit sive una eadem quam non actio. Negando si procedat de actione, quae a principio habet istam efficacitatem, quales est actio creativa caloris extra subiectum, huic non sufficit unum decretum, quod Deus decernat addere actionem, quae independenter agens cum causa creata calorem producat. Erit nihilominus haec actio efficatior compositiva, non secus non non in se fertur, seu comparatur secum, sed erit efficacior actione illa, qua Deus cum causa 2^a producebat eundem calorem in subiecto, quae videtur actio illa

Dei solius, ē ex decreto proposito, q Deus vult producere calorem extra ōrd leges: actio vº Dei et ignis, ē ex ui decreti, q Deus vult calorem producere xª ōrd leges, ergo in p actioem, q pot ē a Deo solo ē inefficax ad producendum calorem extra sibi.

6.m Cd alterum ex eo n̄ admitteremus maiorem efficacitatem in illa actiōe a solo Deo elicita in se ipsa, gª est eiusd spēi cum illa, qm Deus et cā 2ª producerent eund tum: atq inr res eiusd spēi pōt una ēē efficacior qm alia: gº sic erit in illis actiōibus. Probō min. in individuis luminibus glorie sunt n. lumina eiusd spēi, et tn unum ē efficacius alio: gº inr res eiusd spēi pōt dari maior efficacia in una, qm in alia.

R. negando maī. n. n. ex eo tāt negamus illam maiorem efficaciam intrinsicam in actiōe, sed gª alioq in actio n̄ cernitr maior efficacia seu perfectio pot produci ab una qm pot produci ab illa: qd tn cernitr in tēis luminum gloriæ: visio n. beata producta a lumine efficaciori, ē efficacior in intensione et repraesentatiōe, repraesentat n. magis expresse res creabiles ꝗ in Deo.

Caput 3.m

Dn̄ efficere pōit cum cā 2.ª quodqd efficit solo

Qua 1.ª Deus pōit finalisare cum cā 2ª finaliq

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

1157

se solo finalisabat. Gtam arenine excitatam invenio, tu 2.a
dõem traditam in hac q. cap. 1.o q.ta 2.a sic dirimendam iu-
dico. Si intelligatur de effectu finalisato, ut quod a solo Deo possit quod
Deum cum aliqua causa 2.a finalisare eund. effectum, quia nulla in hoc
visitur repugnantia. Declaratur exemplo. Voluit Deus gratiam
dandam alicui nullis praevisis eius meritis, atque sic ob suam
divinam bonitatem, quam habuit finem sic ultimum, in illa
gratiae productione. Hanc eandem vero gratiam potuit Deus reproducere
praevidendo iam merita subiecti, atque adeo non sic ob suam bo-
nitatem, quam habeat ut finem ultimum, sed etiam ob bonitatem mer-
itorum subiecti, ob quam etiam moveatur ad illam gratiam producendam.
Sed illa gratia est effectus, qui ut quod a solo Deo finalisabatur et tunc
a Deo et causa 2.a finalisaretur: quod intendebam. De effectu finalisa-
te ut q. [illegible] de ratione. Patet ex dictis resolutionem fore neg.am

Q.ta 2.a An Deus possit exemplarisa-
re cum exteriori creato quod se solo exemplarisabat. Resp. neg.e
ut patet ex dictis in hac q. cap. 1.o q.ta 5. Et ratio effectus qui sic a Deo
solo fuit exemplarisatus a Deo solo sumit speciem: quia impli[c]at a Deo
cat quod a Deo et causa 2.a sumat speciem, sive sit effectus ut quod sive
ut quo.

Q.ta 3.a An Deus possit efficere cum
causa 2.a efficiente, quod efficit se solo. Haec recurrit cum illa dubi-
tati: An Deus possit ~~[illegible]~~ instrumentum ad creandum. Cum
n. Deus se solo effective appretur productionem, si potentia